

Bendix (KF):

Det er først og fremmest hr. Maigaards indlæg, der kalder mig herop. Jeg finder i og for sig hr. Maigaards indlæg ganske for-tjenstfuldt, idet det på en ret så præcis måde bragte debatten hen til nogle af de mere fundamentale problemer.

Hr. Maigaard ytrede meget stor betænkelighed over for unionstanken, over for den europæiske union, og dette begreb dækker jo først og fremmest en udvidelse af samarbejdet mellem medlemslandene i EF. Jeg selv er tilhænger — og har været det hele tiden — af en udvidelse af dette samarbejde. Jeg må selvfølgelig for det første sige, at jeg netop som tilhænger af samarbejdet dybt må beklage de betydelige vanskeligheder, som vi alle må erkende at EF for nærværende befinder sig i. Jeg kan f. eks. dele de betragtninger, som det engelske medlem af Kommissionen, Christopher Soames, gav udtryk for, idet han sagde, at i den aktuelle energisituation er vi nået derhen, at det er blevet en hæslig, konkurrencepræget aktion om olien, og han fortsatte med at sige, at det eneste værdige og hæderlige ville have været at optræde i enighed. Jeg kan ganske gøre de ord til mine.

Jeg må ydermere sige, at i denne situation blev den kortsigtede sjakren jo det, der erstattede en langsigtet og mere konstruktiv politik.

Men for det andet vil jeg så sige til hr. Maigaard: hvordan forestiller hr. Maigaard sig at de mere fundamentale, også globale, problemer egentlig skal kunne løses, hvis man ikke netop prøver på til stadighed at udvide det regionale samarbejde? I dette tilfælde er det altså det europæiske regionale samarbejde, der må interessere os.

Hr. Maigaard gav ikke anden anvisning på løsning af de mere dybtgående, de meget store, problemer end at sige, at vi måtte være åbne over for det globale samarbejde. Men hvilken realitet er der egentlig i at læne sit hoved til det mere globale samarbejde omkring spørgsmål som f. eks. den samlede energiproblematik? Vi ved, f. eks. fra FN's

miljøkonference, hvor fortræffelige sådanne konferencer er, men hvor vanskeligt det er i så brede fora at skabe basis for mere konkrete beslutninger. Derfor forekommer det mig ejendommeligt, hvis hr. Maigaard mener, at disse mere fundamentale spørgsmål skal behandles og der skal søges frem til beslutninger på disse områder, at hr. Maigaard så kan være så skeptisk over for det regionale samarbejde, som jo er realiteten bag ønsket om at udvide EF's samarbejde og realiteten bag diskussionen om den europæiske union.

Jeg vil godt spørge udenrigsministeren, hvad udenrigsministeren forestiller sig at udenrigsministeren kan bidrage med i den væsentlige diskussion om, hvordan den folkelige basis og folkelige forståelse for EF-samarbejdet kan udvides. Vi ved fra lang tids samarbejde i nordisk regie, at forudsætningen for fremgang og konkrete resultater i et områdes samarbejdsbestræbelser, at der er en betydelig folkelig forståelse og folkelig accept af de problemstillinger og løsningsmuligheder, som stilles op.

Jeg tror, det bliver ganske nødvendigt, når vi skal gøre fremskridt i det europæiske samarbejde, at skabe en sådan bredere og sikrere folkelig basis for dette samarbejde. Jeg føler, at det utvivlsomt må være en dansk regerings opgave til enhver tid at søge veje for at stimulere den folkelige basis, som er underlaget for fremgang i de europæiske samarbejdsbestræbelser.

Derfor vil jeg ganske konkret spørge udenrigsministeren: hvad forestiller den danske regering sig at der kan foretages i denne sammenhæng?

K. Helveg Petersen (RV):

Jeg skal knytte et par bemærkninger til spørgsmålene om den europæiske union, om hvilken der jo råder megen uenighed og megen forvirring.

Flere af talerne har sagt, og det var også fremme i ministerens tale, at det var bedst, om den europæiske udvikling kunne få et organisk forløb, så man ikke presser nye